

ת"פ 10340/12/21 - מדינת ישראל נגד א.

בית המשפט המחוזי בחיפה

ת"פ 10340-12-21 מדינת ישראל נ' א. (עציר)

בפני כבוד השופט סארי ג'יוסי

בעניין: מדינת ישראל

באמצעות פרקליטות מחוז חיפה - פלילי

עוה"ד י. זוהר

המאשימה

נגד

א.

ע"י ב"כ עוה"ד מ. עמאש

הנאשם

הכרעת-דין

בערבו של 20.11.2021, נפלה המתלוננת - זוגתו של הנאשם - מן הקומה השלישית אל הקרקע וכתוצאה מכך נגרמו לה חבלות חמורות, אשר בעטיין אושפזה המתלוננת ונאלצה לעבור שני ניתוחים תחת הרדמה מלאה.

המאשימה סבורה, כי היה זה הנאשם שחבל במתלוננת וגרם לה לחבלה חמורה, הואיל והמתלוננת אשר הייתה מבועתת מן הנאשם וחששה שישוב ויכה אותה, כשם שהכה אותה רגעים קודם, קפצה מחלון הדירה, אשר היה פתוח אותה עת, על-מנת להימלט מפניו, בעוד שהנאשם כופר בכך.

כתב-האישום

1. הנאשם וגב' ב' (להלן: "**המתלוננת**") הם בני-זוג, הנשואים מזה כ-4 שנים. במועד הרלוונטי לכתב-האישום התגוררו השניים בדירה הממוקמת בקומה השלישית בבניין מגורים ב-ד' (להלן: "**הדירה**").

2. בתאריך 20.11.2021 בסמוך לשעה 19:00, שבה המתלוננת לדירה, אז התפתח ויכוח בינה לבין הנאשם, בעקבות חוסר שביעות רצונו של הנאשם מקשר טלפוני בין המתלוננת לבן דודה.

3. במהלך הוויכוח שהתפתח בין השניים, צעק הנאשם על המתלוננת ובתגובה, הלכה המתלוננת, אל עבר סלון הבית, על-מנת להתרחק מן הנאשם וכדי להרגיע את הרוחות.

4. בהמשך למתואר, ניגש הנאשם אל סלון הבית, אחז בידו מקל המשמש כחפץ נוי (להלן: "המקל"), והיכה באמצעותו את המתלוננת שתי מכות: האחת, בגבה והשנייה בחזה. כמו-כן, סטר הנאשם למתלוננת בפניה.
5. המתלוננת ברחת מן הנאשם אל אחד מחדרי הבית (להלן: "החדר"), אולם הנאשם דלק אחריה אל עבר החדר. אז, ברחת המתלוננת לתוך חדר-השינה (להלן: "חדר-השינה"), וסגרה את הדלת בניסיון למנוע מן הנאשם להמשיך ולהכותה.
6. הנאשם, המשיך ורדף אחר המתלוננת, פתח בעוצמה את חדר-השינה והחל מתקרב לעברה. בשלב זה, המתלוננת אשר הייתה מבועתת מן הנאשם וחששה שישבו ויכה אותה, קפצה מחלון הדירה, אשר היה פתוח אותה עת, על-מנת להימלט מפניו, ונפלה אל הקרקע, מגובה שלוש קומות.
7. בהמשך למתואר, ירד הנאשם למטה והזמין אנשי מד"א על-מנת שיטפלו במתלוננת. המתלוננת אושפזה בבית-החולים, ונכון למועד הגשת כתב-האישום, טרם שוחררה לביתה.
8. כתוצאה ממעשיו של הנאשם נגרמו למתלוננת חבלות חמורות בדמות שברים - שבר רמוס פוביס, שבר סקרום משמאל, שבר פיילון סגור מצד שמאל, שברים בבסיסי המסרקים 3-4 וכן חשד לשברי דחיסה L 1-2. כמו-כן סבלה המתלוננת מכאבים מעל אצבע 3 ומרפק יד שמאל.
9. בתאריך 29.11.2021, עברה המתלוננת שני ניתוחים תחת הרדמה מלאה במסגרתם עברה שחזור סגור וקיבוע השבר בסקרום, וכן שחזור פתוח וקיבוע השבר בטיביה פיבולה דיסטלית. כן נגרם למתלוננת שטף-דם בחזה, בצד ימין.
10. נוכח האמור סבורה המאשימה, כי יש להרשיע את הנאשם בעבירה של חבלה חמורה בנסיבות מחמירות, עבירה לפי סעיפים 333 + 335 (א) לחוק העונשין.

תשובת הנאשם לאישום

11. הנאשם כפר בעובדות כתב-האישום, למעט בעובדה, כי הוא והמתלוננת הם בני-זוג, אשר מתגוררים באותה דירת-מגורים. הנאשם ציין, כי ביום האירוע מושא כתב-האישום, ובשעות הרלוונטיות לכתב-האישום, הוא שהה בדירה, וכן, כי היה זה הוא שהזמין נידת של מד"א עבור המתלוננת.
- בנוסף ציין הנאשם, כי הוא ראה את המתלוננת קופצת מן החלון, אולם מכחיש, כי היה זה הוא שגרם לה לקפוץ ממנו.

ראיות הצדדים

12. במסגרת פרשת התביעה הוגשו מוצגים ת/1-ת/50. להלן אסקור בתמציתיות את עיקרם:

ת/1: טופס הודעה על זכויות חשוד + הודעה של הנאשם מיום 23.11.2021, במסגרתה טען הנאשם, כי לא קדם לחלקו השני של האירוע מושא כתב-האישום כל ריב או ויכוח בינו לבין המתלוננת, וכי המתלוננת אמרה לו שנפלה מן החלון.

ת/2: דיסק חקירת נאשם מיום 23.11.2021 וכן תמלול החקירה.

ת/3: טופס הודעה על זכויות חשוד + הודעת נאשם מיום 25.11.2021, במסגרתה טען הנאשם, כי לא התגלע כל ריב או ויכוח בינו לבין המתלוננת, וכי המתלוננת נפלה מן החלון.

ת/4: דיסק חקירת נאשם מיום 25.11.2021, וכן תמלול החקירה.

ת/5: טופס הודעה על זכויות חשוד + הודעת נאשם מיום 01.12.2021, במסגרתה מסר הנאשם, כי לא תקף את המתלוננת עובר לחלקו השני של האירוע מושא כתב-האישום, וכי המתלוננת אמרה לו שהיו לה מחשבות על החובות אליהם נקלעו היא והנאשם ונפלה מן החלון.

ת/11-ת/13: דו"חות פעולה מיום 23.11.2021, אשר כותרתם "אלימות בני זוג", במסגרתם הודיעה העובדת-הסוציאלית, על אלימות הנאשם כלפי המתלוננת.

ת/28: מזכר שיחה עם העובדת-הסוציאלית המטפלת במתלוננת, מיום 24.11.2021, במסגרתה נמסר, כי המתלוננת סיפרה על אירועי אלימות מצידו של הנאשם.

ת/45: הודעתה הראשונה של המתלוננת, מיום 20.11.2021, במסגרתה טענה, כי ניסתה להתאבד (להלן: "**ההודעה הראשונה**").

ת/46-ת/49: הודעותיה המאוחרות של המתלוננת, מימים 23.11.2021, 25.11.2021, 26.11.2021 ו- 01.12.2021 (להלן: "**ההודעות המאוחרות**"), במסגרתן שללה המתלוננת, כי ניסתה להתאבד, וציינה, כי חששה מפני הנאשם נוכח השתלשלות האירועים, כפי שזו מתוארת בכתב-האישום, וביקשה להימלט מפניו דרך החלון.

13. בנוסף נשמעו עדי התביעה: ביום 06.07.2022, העידה המתלוננת.

ביום 06.09.2022, העידו גב', אשר השכירה את הדירה לנאשם ולמתלוננת, העובדת-סוציאלית, עימה שוחחה המתלוננת במסגרת אשפוז (להלן: "העובדת-הסוציאלית"), וכן מר

14. במסגרת פרשת ההגנה העיד הנאשם עצמו, ביום 22.09.2022 וכן ביום 18.10.2022.

סיכומי הצדדים

15. נשמעו סיכומי הצדדים בעל-פה.

בא-כוח המאשימה טען, כי תשובת הנאשם לכתב-האישום, לפיה הנאשם ראה את המתלוננת קופצת מן החלון, התבררה במהלך עדות הנאשם כשקרית.

נטען כי המתלוננת ניסתה בעדותה בפני בית המשפט להגן על הנאשם תוך העלאת גרסה חדשה, לפיה היא לא קפצה בעקבות מעשי הנאשם ולא ניסתה להתאבד כפי שטען הנאשם אלא שניסתה לרדת מן החלון ולהגיע אל הוריה המתגוררים במקום אחר. המתלוננת ציינה, כי ניסתה לעשות כן באמצעות ירידה על צינור המזגן שהתנתק, וכך נפלה (ר' פרוט' מיום 06.07.2022, עמ' 14, שו' 10). מדובר, כך אליבא דמאשימה, בגרסה לא הגיונית וסותרת את גרסתה במשטרה.

נטען, כי על הכרעת-הדין להתבסס על מהימנות, שעה שעדותו של הנאשם אינה מהימנה, וכי הנאשם התחמק משאלות במהלך עדותו.

עוד נטען, כי מן העדות האמורה אף עולים שקרים, סתירות מהותיות, וטענות אשר אינן עולות בקנה אחד עם השכל הישר. בא-כוח המאשימה הפנה למספר סתירות שעלו מן העדות של הנאשם, כך לדוגמה נטען, כי אילו, כדברי הנאשם, לא אירע דבר עובר לאירוע הנפילה מן החלון, הייתה המתלוננת יכולה לצאת דרך הדלת, ולא הייתה נאלצת לצאת או לקפוץ מן החלון.

בא-כוח המאשימה הפנה למזכרי השוטרים, לפיהם המתלוננת אמרה שהנאשם תקף אותה ולכן קפצה מן החלון, וכן לתיעוד הרפואי המצביע על סימני חבלה מתחת לחזה, באופן התואם את גרסת המתלוננת בהודעותיה המאוחרות, לפיה באזור זה בגופה היכה אותה הנאשם עם המקל, ומכך נגרמה החבלה.

עוד ובנוסף נטען, כי הגם שהמתלוננת ניסתה להגן על הנאשם, הרי שעדותה בפני בית המשפט מפלילה אותו. המתלוננת, כך נטען, העידה שהיא והנאשם רבו, שהנאשם תקף אותה באמצעות מקל הליכה, וכי הנאשם תקף אותה הואיל וחשב שהיא בוגדת. הנאשם, כך נטען, אישר, כי חשד שהמתלוננת בוגדת בו.

נטען כי דבריו של הנאשם בפני בית המשפט, לפיהם אישר, כי לא רק התווכח עם המתלוננת אלא גם קילל אותה וצעק עליה, וכי הוא צורך קנבים רפואי חזק, דבר הגורם לו להתעצבן יותר מן הרגיל מהווים חיזוק נוסף לגרסת המתלוננת. המתלוננת, כך אליבא דבא-כוח המאשימה, עמדה על כך שלא ניסתה להתאבד, ואף עולה בבירור, כי לא מדובר על ניסיון שווא של המתלוננת להפליל את הנאשם, שעה שביקשה לבטל את התלונה נגד הנאשם, וביקשה, כי לא יעצרו אותו.

לעניין שינוי גרסאות המתלוננת, נטען, כי המתלוננת הסבירה ששיקרה בחקירתה הראשונה שם טענה, כי ניסתה להתאבד והסבירה את זה בכך שלא רצתה לפגוע בנאשם. בנוסף, אישרה המתלוננת בעדותה, שאמרה אמת במשטרה כאשר מסרה על התקיפה.

דברים אלו, כך אליבא דבא-כוח המאשימה, מקבלים חיזוק באמצעות עדות העובדת-הסוציאלית, אשר העידה, כי המתלוננת אמרה לה בפירוש שהנאשם תקף אותה באמצעות מקל, כי היא ניסתה לברוח, וכי בשל האלימות שלו היא קפצה מן החלון. בנוסף העידה העובדת-הסוציאלית, כי התרשמה שהמתלוננת מפחדת מן הנאשם, וכי המתלוננת שיתפה אותה שאינה יכולה לומר את האמת, הואיל והדבר היה מוביל לפגיעה בה.

בא-כוח המאשימה הדגיש, כי לנאשם טענות נגד מערכת המשפט, נגד העדים, ונגד המתלוננת ומשפחתה. בנוסף נטען, כי הנאשם הודה כי שיקר בחקירות המשטרה ולכן מבקש לקבל גרסה חדשה וכבושה שלו, אליה אתייחס בהרחבה בהמשך.

בא-כוח המאשימה, הפנה ל-דנ"פ 983/02 **יעקובוב נ' מדינת ישראל** (06.05.2002) (להלן: "**עניין יעקובוב**"), שם דובר על תקיפה שעוסקת לא רק בקפיצה מן החלון בשל בריחה, אלא קפיצה מן החלון בעקבות התעללות נמשכת, כך אליבא דמאשימה.

16. מנגד טען בא-כוח הנאשם, כי גרסאותיו הסותרות של הנאשם ניתנו הואיל והלה לא ביצע את המעשים וניסה להגן על עצמו, ולפיכך אין לזקוף את שינוי הגרסה והסתירות לחובת הנאשם.

הגרסה של המתלוננת, כך נטען, לפיה ניסתה להתאבד עת קפצה מן החלון של הדירה, אף עולה בקנה אחד עם עדותה בפני בית משפט שם תיארה את הוויכוחים היומיומיים עם הנאשם על רקע חובות והעובדה, כי הנאשם אינו עובד.

המתלוננת, כך נטען, הסבירה את השינוי שחל בגרסתה במות אמה, העובדה שהיא מבקשת להיות פרמדיקית וכן האופן בו רואה החברה הערבית את מי שמנסה להתאבד. הנאשם עצמו, כך נטען, מעלה את תחושת הבושה בנוגע לניסיון ההתאבדות, והדגיש, שלא רצה שיגידו שהמתלוננת ביקשה להתאבד.

עוד נטען, כי אותו "המניע" עליו הצביעה המאשימה - שיחתה של המתלוננת עם בן-דודה - לא הוכח שעה שלא היה כל ניסיון להתחקות אחר אותה שיחת טלפון.

המתלוננת, כך נטען, העידה על כך שהתקיפה והוויכוח אינם דבר חדש בין בני-הזוג אולם למרות זאת, לטענת בא-כוח הנאשם, לא כל ויכוח הביא אותה למצב של ניסיון התאבדות אלא הצטברות הוויכוחים ושיבתה בחדר לפרק זמן, הביאו אותה לכלל מסקנה שזה מה שהיא צריכה לבצע.

אין להרשיע את הנאשם, כך אליבא דבא-כוחו, הואיל ואין די בראיות שהובאו על-מנת להוכיח את עובדות כתב-האישום ברף ההוכחה הנדרש במשפט הפלילי. אין די בכך, לטענת בא-כוח הנאשם, שהיה ויכוח בין בני-הזוג, או תקיפה, כטענת המאשימה, על-מנת לקשור ולהקים קשר סיבתי בין אירוע הנפילה לבין אותו ויכוח.

עוד נטען, כי קיימות סתירות בגרסאות המתלוננת, וכך לדוגמה מחזקות סתירות אלו את העובדה, כך לטענת בא-כוח הנאשם, כי הלה לא תקף אותה לא במקל נוי ולא בקב"ים. גם בתיעוד הרפואי, כך נטען, לא נקבע, כי המתלוננת הוכתה, אלא מדובר בהסקת מסקנות של המאשימה, ותו לא.

17. במסגרת דיון, אשר נקבע בהמשך, ושנערך ללא נוכחות הנאשם, לבקשת בא-כוחו, חזרו באי-כוח הצדדים על הטענות האמורים, והשלימו את סיכומיהם.

בא-כוח הנאשם הדגיש, כי יחסיהם של הנאשם והמתלוננת מושתתים על אהבה, וכי עולה מדברי המתלוננת, כי היא מבקשת להמשיך את חייה עם הנאשם. מעדות המתלוננת עולה, כך נטען, כי היה לה רצון להתאבד, וכי מדובר בתולדה של מצב דברים שנמשך מזה חודשים ארוכים, כפי שאף אמרה בהודעה הראשונה במשטרה וכן לעובדת-הסוציאלית.

עוד נטען, כי דברי המתלוננת בעניין המניע, לכאורה, של הנאשם להכותה לא הוכחו באמצעות ראיות שעה שלא הובאו צילומי מסך שתומכים בכך. כך גם נטען לגבי טענת המתלוננת, לפיה היכה אותה הנאשם בגפיים שעה שאין בחומר החקירה כל תפיסה או צילום, וכך גם לעניין הטענה, כי הנאשם דלק אחריה ושבר את הדלת, שעה שאין בדל ראיה לכך.

הנאשם, כך נטען, היה הראשון שנזעק וירד לעזור למתלוננת, הזעיק ניידת מד"א, ושהה איתה שלושה ימים. ככל שהיו לו מניעים של קנאה, כך נטען, לא היה נשאר עם המתלוננת שלושה ימים.

לעניין יעקובוב, נטען, כי הקשר הסיבתי התנתק עת מן העדות של המתלוננת עולה, כי היא שרויה במצב כלכלי קשה, אין תימוכין לטעון, כי הנאשם רדף אחרי המתלוננת, וכי אין כל קשר סיבתי בין התנהלותו של הנאשם לבין אירוע הנפילה מן החלון.

מנגד הדגיש בא-כוח המאשימה, כי הנאשם הודה, כי קילל וצעק על המתלוננת, וכי הואיל ועישן קנביס היה עצבני מהרגיל. לגבי קיומו של המקל, הפנה בא-כוח המאשימה לדברי הנאשם, אשר אישר, כי היה להם מקל הליכה בבית.

לגבי הקשר הסיבתי כך נטען, דומה הדבר לאדם שרודף אחרי אדם לעבר צוק. קיימות לנרדף שתי ברירות, ובמקרה שבעניינו, ברור שקיים קשר סיבתי, כאשר המתלוננת אומרת שהנאשם תקף אותה בסלון, וכי הואיל וניסתה להימנע ממנו ברחו לחדר, פחדה ובחרה לקפוץ.

דין והכרעה

18. אקדים אחרית לראשית, ואומר כבר עתה, כי לאחר שנתתי דעתי לתשתית הראייתית שהונחה בפניי הן על-ידי התביעה והן על-ידי ההגנה, לרבות הודעות העדים בחקירותיהם, העדויות שנשמעו בפניי, כתב-האישום, תשובת הנאשם לכתב-האישום, סיכומי התביעה וסיכומי ההגנה, אני מרשיע את הנאשם בעבירת חבלה חמורה בנסיבות מחמירות, עבירה לפי סעיפים 333 + 335 (א) לחוק העונשין.

19. וזה לשון סעיפים אלו 333 + 335 (א) לחוק העונשין:

"החובל בחברו חבלה חמורה שלא כדין, דינו - מאסר שבע שנים".

ובהמשך,

"(א) העובר עבירה לפי סעיף 333 כלפי בן משפחתו, דינו - מאסר עשר שנים".

בעניינו, הגם שמדובר במסכת אירועים אחת נמשכת, אחלק את עובדות האירוע - כפי שאלו מתוארות בכתב-האישום - לשני חלקים: הראשון (להלן: "**החלק הראשון**"), עת שבה המתלוננת לדירה, בתאריך 20.11.2021 בסמוך לשעה 19:00, או אז התפתח ויכוח בינה לבין הנאשם, בעקבות חוסר שביעות רצונו של הנאשם מקשר טלפוני בין המתלוננת לבן דודה.

במהלך הוויכוח שהתפתח בין השניים, צעק הנאשם על המתלוננת ובתגובה, הלכה המתלוננת, אל עבר סלון הבית, על-מנת להתרחק מן הנאשם וכדי להרגיע את הרוחות. בהמשך למתואר, ניגש הנאשם אל סלון הבית, אחז בידו מקל המשמש כחפץ נוי, והיכה באמצעותו את המתלוננת שתי מכות: האחת, בגבה והשנייה בחזה. כמו-כן, סטר הנאשם למתלוננת בפניה.

המתלוננת ברחו מן הנאשם אל החדר, אולם הנאשם דלק אחריה אל עבר החדר. אז, ברחו המתלוננת לתוך חדר-השינה, וסגרה את הדלת בניסיון למנוע מן הנאשם להמשיך ולהכותה. הנאשם, המשיך ורדף אחר המתלוננת, פתח בעוצמה את דלת חדר-השינה והחל מתקרב לעברה.

בחלקו השני של האירוע, אליבא דמאשימה, קפצה המתלוננת מחלון הדירה, אשר היה פתוח אותה עת (להלן: "**החלק השני**").

על-מנת להרשיע את הנאשם, על המאשימה להוכיח את התקיימות כל אחד מחלקי האירוע לרבות, את הקשר הסיבתי בין שני חלקי האירוע, וכמובן, את התקיימות יסודות העבירה על סמך האמור. היינו, יש להוכיח מעל לכל ספק סביר, את החלק הראשון וכי "**המתלוננת אשר הייתה מבועתת מן הנאשם וחששה שישוב ויכה אותה, קפצה מחלון הדירה, אשר היה פתוח אותה עת, על מנת להימלט מפניו, ונפלה אל הקרקע, מגובה של שלוש קומות**", כלשון סעיף 6 לכתב-האישום - וכפועל-יוצא מן האמור את התקיימות כלל יסודות העבירה בה מואשם הנאשם - חבלה חמורה בנסיבות מחמירות.

כאמור כבר לעיל סבורני, כי אשמתו של הנאשם בעבירה בה הוא מואשם הוכחה מעל לכל ספק סביר, הן מבחינת היסוד העובדתי והן מבחינת היסוד הנפשי, כי הוכחו עובדות כתב-האישום, לרבות קיומו של קשר סיבתי בין התנהגות הנאשם ושני חלקי האירוע מושא כתב-האישום לבין החבלות שנגרמו למתלוננת גם בעקבות נפילתה מן החלון, ולפיכך יש **להרשיעו** בעבירה של חבלה חמורה בנסיבות מחמירות, עבירה לפי סעיפים 333 + (א) לחוק העונשין, בשים-לב לכך שהמתלוננת היא אשתו של הנאשם, ואפרט.

20. ראשית אפנה לבחון אם הצליחה המאשימה להוכיח ברף ההוכחה הנדרש במשפט פלילי את עובדות כתב-האישום, היינו - האם התקיימו שני חלקי האירוע הנמשך מושא כתב-האישום.

נוכח התשתית הראייתית שקיימת בתיק, מדובר בהכרעה שנטועה באמון בית המשפט בגרסאות הצדדים ובמהימנותם. הגם שבענייננו, שינתה המתלוננת את גרסאותיה, מבכר אני את גרסת המתלוננת בארבע הודעותיה המאוחרות במשטרה, על פני כל אחת מן הגרסאות של הנאשם, ואנמק.

במסגרת עדותה של המתלוננת בפני בית המשפט מסרה מספר גרסאות לאירוע מושא כתב-האישום, שעה שבחלק מן העדות אישרה היא את אשר אמרה בהודעותיה המאוחרות במשטרה, ובחלק האחר מסרה גרסה שונה.

באשר לחלקו הראשון של האירוע מושא כתב-האישום, מוצא אני לנכון להעדיף את החלק בעדותה של המתלוננת, אשר עולה בקנה אחד עם עובדות כתב-האישום, ועם הודעותיה המאוחרות של המתלוננת במשטרה.

כך לדוגמה ר' פרוטוקול דיון מיום 06.07.2022, עמ' 5-6:

"....הייתי אצל ההורים שלי באתי בשבע בערב, התחילו ויכוחים, אני רוצה להגיד רק מה שקרה. אנחנו רבנו, התקוטטנו (העדה חושבת ומסתכלת גם על הנאשם), אחר כך היו ויכוחים, (העדה לוחשת ולא ניתן לשמוע את דבריה, העדה שותקת)

ש. אני מבינה שזה לא נעים, אני אעזור לך. נתחיל איפה היית, מאיפה

באת?....

- ש. נגיע לשלב שאת נכנסת הביתה, מי נמצא בבית?
- ת. אני והוא (מצביעה על הנאשם).
- ש. יש עוד אנשים בבית?
- ת. לא.
- ש. את נכנסת ואז מה בעלך עושה?
- ת. התחלנו לריב.
- ש. מה זאת אומרת התחלנו לריב
- ת. (מסתכלת על הנאשם). זאת אומרת מה שהוא עשה?
- ש. את אומרת התחלנו לריב מי התחיל את הריב?
- ת. העדה שותקת....
- ש. את נמצאת בקשר עם הנאשם בימים אלה?
- ת. כן, הוא מתקשר אלי.
- ש. ומה הוא אומר בשיחות?
- ת. מדבר רגיל כמו שאנחנו מדברים, רגיל, (מחייכת ומסתכלת על הנאשם).
- ש. וזו הסיבה שקשה לך לדבר היום?
- ת. (מחייכת ומסתכלת על הנאשם, משיבה בלחש עם הסתרה של הפה) כל העניין הזה מבלבל אותי.
- ש. כשהחוקרים הגיעו אליך לבית החולים אמרת להם את האמת?
- ת. בטח, מה. אני אמרתי אמת שהם באו.
- ש. והיום מה הסיבה שקשה לך להגיד את האמת בבית המשפט כמו שאמרת לחוקרים?
- ת. כי הוא בקשר איתי ואני מדברת איתו (מצביעה על הנאשם).
- ש. נחזור לריב שהיה כשהגעת הביתה.

אני מרעננת את זכרוך בהודעה מיום 23.11.21 את אומר בשורה 5 שחזרתי

הביתה בעלי התחיל לצעוק עלי ולקלל אותי, זה נכון שכך זה היה?

ת. כן (מהנהנת בחיוב). (אומרת האמת יותר טובה כשהיא מכסה את פיה)

ש. את אומרת שכשנכנסת הביתה הוא מיד צעק וקילל אותך?

ת. (מסתכלת על הנאשם ומחייכת) כן הוא מקנא בגלל שאני מדברת עם בן דודתי".

וכן:

"ש. אנחנו מאמינים שאת אמרת אמת מספר ימים אחרי האירוע שאת שכבת בבית החולים, ולכן היום אני מרעננת את זכרונך ומבקשת שתגידי לי למה יש סתירות?

ת. יעני פה אני מספרת אחרת? תשמעי זה מעצבן אותי פה, אמרתי לך חזרתי הביתה בשבע בערב, הוא התחיל לשחק בטלפון שלי מצא מספר של בן דודה שלי התעצבן חשב שאני בוגדת, התחיל לקלל אותי, בסדר הרביץ לי זה קורה, אבל לא במקל, אני רציתי לרדת הוא לא אשם הוא חשב שאני בחדר, הוא היה איתי בבית חולים, הוא ישן איתי הוא היה עוזר לי, זה אמת, אני לא יכולה לקפח אותו זה רק אמת.

ש. אמרת עכשיו הוא הרביץ לך, תתארי בדיוק איך הוא הרביץ לך בסלון.

ת. (משתהה בתשובה ומסתכלת אל הנאשם)

ש. בעדות מיום 23/1/21 את מתארת שהוא היכה אותך במקל באזור החזה מצד ימין ובבטן באמצע, זה נכון שתי המכות האלה?

ת. אני קבלתי מכות מהעץ. גם צילמו בבית חולים זה קבלתי, רבנו, רבנו, זה את יודעת, זה קורה. אני קבלתי מכות שנפלתי שהיה לי סימנים בגוף.

ש. בסלון הוא היכה אותך באמצעות משהו בעלך, הוא לקח משהו בידו והיכה אותך

ת. כן, אבל זה לא משהו, זה משהו קל.

ש. איפה הוא נתן את המכות במקל?

ת. סתם אני לא זוכרת, זה היה משהו קל.

ש. ואם אמרת במשטרה שזה היה באזור החזה בצד ימין ובבטן באמצע זה נכון?

ת. בבטן?

ש. כן, זה מה שאת אמרת.

ת. (שותקת).

ש. ביום 25.11.21 מגיעה אליך החוקרת איבה לבית החולים
ובשורות 13-15 אמרת "החזיק את המקל היכה אותי בגב שלי
הרביץ לי כפה בפנים שלי וגם היכה אותי במקל על החזה שלי".
זה אמת?

ת. כן, אבל,

ש. למה את מסתכלת על הנאשם?

ת. סתם מסתכלת.

ש. את דיברת אמת עם החוקרים שהגיעו לבקר אותך במחלקת אורתופדיה
בבית חולים?

ת. הם באו כן.

ש. אמרת להם אמת?

ת. כן.

ש. אמרת אמת לעובדת הסוציאלית של בית החולים.

ת. כן, אמרתי.

ש. הוא הרביץ לך במקל, בגב, נתן כפה לפנים היכה בחזה ובבטן באמצע,
כמו שאמרת לשוטרים ולעובדת הסוציאלית?

ת. (מורידה את הראש למטה) כן, זה אמת.

ש. מה קורה לאחר מכן? אחרי שהוא מכה אותך מה את עושה?

ת. מה אני עשיתי? שום דבר .

ש. גם בהודעה שלך ב-23/1/21 שורה 9 וגם בהודעה ב-25/11/21 שורות
15, 16 את מתארת ברחתי ממנו לחדר הלבשה והוא רדף אחרי, ברחתי ממנו
לחדר שינה ונעלתי את הדלת, זה נכון שהוא רודף אחריך בבית?

ת. זה למי אמרתי אפשר לדעת?

ש. לשני החוקרים וגם לעובדת הסוציאלית?

ת. לעובדת סוציאלית שהייתה ב.....

ש. את דיברת איתה נכון

ת. תשמעי כשהעלו אותי למחלקה היא באה ישבה על ידי, דיברנו כן, אבל בסוף היא אמרה לי שהוא עובדת סוציאלית. תשמעי זה היה תביני אותי עכשיו זה היה קשה לי, ישבנו דיברנו אני והיא, אז לא רציתי באמת, אני אמרתי לה אמת מה שהיא, אבל שהיא עשתה מזה סיפור בא עוד חוקר, כל יום בא עוד חוקר שהייתי בחדר טראומה דברתי אותו דבר, זה האמת אני לא רוצה לשקר.

ש. אז גם אני רוצה שתגידי את האמת.

ת. לא, תשמעי אנחנו פה אני רוצה להגיד רק את האמת.

ש. אז נכון שאחרי המכות ברכת?

ת. אבל הוא לא אשם שקפצתי מהחלון, אני סגרתי את הדלת ירדתי בדרך על הצינור של המזגן, היה ויכוחים בבית והרביץ לי חפץ, אבל הוא לא אשם, שהוא הסתבך כל כך, והוא פה, דווקא אני רוצה אותו אני אוהבת אותו, אנחנו התחתנו לא שידוך, אהבה, ואנחנו גם בטיפול על הילדים, היינו עושים טיפול, אני לא יודעת למה, (צוחקת, קוראת לנאשם ומדברת איתו)...."

הלכה עקבית קובעת, כי על-פי הדין רשאי בית משפט לקבל חלק מעדות ולדחות חלק אחר על-פי כלל "פלגין דיבורא", עת התשתית הראייתית מבססת עוגנים לעשות כן, וכי בנסיבות המתאימות רשאי בית המשפט לבור את התבן מן הבר ולהבדיל בין אמת לשקר.

ואפנה לדבריו של כב' השופט נ. סולברג ב-ע"פ 4824/19 פלוני נ' מדינת ישראל (25.04.2022), פסקה 16:

"המערער סבור, כי משעה שבדעת הרוב בפסק הדין, הובעה הסתייגות מהיבטים מסויימים בעדותה של המתלוננת באישום השני, המסקנה המתחייבת היא כי מהימנותה התערערה מהימנותה של העדות כולה, וממילא מפילה היא יחד עמה - כאבני דומינו - גם את עדויותיהם של אָחִיה, בבחינת "עדות שבטלה מקצתה - בטלה כולה" (בבלי, בבא קמא עג, ע"א). טענה זו אינה מקובלת עלי. כפי שציינה המשיבה, השימוש בכלל האמור נדחה במפורש בפסיקה הישראלית, ולעומתו קנה לו שָׁבֶת כָּלֵל 'פלגין דיבורא': "מן המפורסמות, כי יש ודבריהם של נאשמים או של עדים בחקירותיהם ובעדותם, אינם עשויים מקשה אחת. במקרים אלה שומה על בית המשפט לבחון את הדברים בזירות מרבית, ורשאי הוא לפלג את האמירות - 'פלגין דיבורא' בניסוח שהשתרש בפסיקה הישראלית - ולקבל כעדות אמת את אשר נראה נאמן בעיניו, תוך שהוא דוחה כעדות שקר את אשר נראה בלתי מהימן" (ע"פ 7637/05 שלמה יוסף נ' מדינת ישראל, עמוד 23 [פורסם בנבו] (5.7.2007))."

בד-בבד עם האמור נפסק, כי אין לערוך פיצול מעין זה באופן שרירותי, וכי נדרש יסוד סביר לאבחנה בין חלקי

העדות.

אפנה לדבריו של כב' השופט א. שהם ב-ע"פ 5184/14 פלוני נגד מדינת ישראל (03.08.2016), פסקה 49:

נראה בבירור, כי הגם שבית משפט קמא לא התייחס מפורשות לכלל שעניינו "פליגין דיבורא", ניכר עליו כי כך פעל בית משפט קמא בכל הנוגע לגרסתו של חיים. נזדמן לי לומר, בהקשר הנדון, במסגרת ע"פ 5633/12 ניימן נ' מדינת ישראל[פורסם בנבו] (10.7.2013)(להלן: עניין ניימן), את הדברים הבאים: "כפי שנפסק, לא אחת, על-ידי בית-משפט זה, הערכאה המבררת אינה מצויה במצב בינארי, לפיו עומדות בפניה שתי אפשרויות והן בלבד (היינו: קבלתה של הגרסה האחת תוך דחיית הגרסה האחרת במלואה), אלא שהיא רשאית לפצל גרסתם של עדים, לאמץ חלקים מתוכה, ולדחות חלקים אחרים".

כלל זה מאפשר לבית המשפט לערוך סינון בדברי העדות, "כדי לנסות לבור את הבר מן המוץ ולהבדיל בין האמת לשקר, זאת על ידי היעזרות בראיות קבילות ואמינות אחרות [...]או על פי הגיונם של דברים (ע"פ 526/90 בלזר נ' מדינת ישראל[פורסם בנבו] (10.7.1991). ראו גם: סעיף 57 לפקודת הראיות; ע"פ 481/12 פלוני נ' מדינת ישראל[פורסם בנבו] (30.12.2014); ע"פ 9141/10 סטואר נ' מדינת ישראל[פורסם בנבו] (28.4.2014)). עם זאת, ידוע הוא כי פיצול העדות אסור שייעשה בשרירות, אלא צריך שיתקיים "יסוד סביר" להבחנה בין החלקים השונים של העדות (ראו: עניין ניימן; ע"פ 8273/07 כואזבה נ' מדינת ישראל[פורסם בנבו] (18.7.2012))."

בנוסף לאמור קובעת הוראת סעיף 53 לפקודת הראיות כך:

"ערכה של עדות שבעל-פה ומהימנותם של עדים הם ענין של בית המשפט להחליט בו על פי התנהגותם של העדים, נסיבות הענין ואותות האמת המתגלים במשך המשפט".

בענייננו, פיצול עדותה של המתלוננת נדרש ומתקיים יסוד סביר לפיצול העדות ממספר טעמים: הראשון: "אותות האמת", כלשון פקודת הראיות, שעלו בבירור מן העדות של המתלוננת - חששה הרב והמצוקה האדירה בה הייתה שרויה המתלוננת במהלך מתן העדות, עת הנאשם - בעלה, צפה והקשיב לעדות, היו ניכרים ו"זעקו" באולם, עת דומה היה, כפי שיובא להלן, כי הנאשם ממשיך ומטיל על המתלוננת מורא גם עת יושב הוא בתא הנאשמים, מפוקח, ורחוק ממנה.

יתרה מכך, המתלוננת הודתה בעדותה, כי היא שוחחה עם הנאשם לפני העדות, וכי הדבר מקשה עליה ומבלבל אותה (פרוטוקול דיון מיום 06.07.2022, עמ' 5-6):

"....ש. את נמצאת בקשר עם הנאשם בימים אלה?

ת. כן, הוא מתקשר אלי.

ש. ומה הוא אומר בשיחות?

ת. מדבר רגיל כמו שאנחנו מדברים, רגיל, (מחייכת ומסתכלת על הנאשם).

ש. וזו הסיבה שקשה לך לדבר היום?

ת. (מחייכת ומסתכלת על הנאשם, משיבה בלחש עם הסתרה של הפה) כל העניין הזה מבלבל אותי...."

כך גם לדוגמה, ר' פרוטוקול דיון מיום 06.07.2022, עמ' 5:

"....הייתי אצל ההורים שלי באתי בשבע בערב, התחילו ויכוחים, אני רוצה להגיד רק מה שקרה. אנחנו רבנו, התקוטטנו (העדה חושבת ומסתכלת גם על הנאשם), אחר כך היו ויכוחים, (העדה) לוחשת ולא ניתן לשמוע את דבריה, (העדה שותקת)...."

ש. מה זאת אומרת התחלנו לריב

ת. (מסתכלת על הנאשם). זאת אומרת מה שהוא עשה?

ש. את אומרת התחלנו לריב מי התחיל את הריב?

ת. העדה שותקת....

ש. את נמצאת בקשר עם הנאשם בימים אלה?

ת. כן, הוא מתקשר אלי.

ש. ומה הוא אומר בשיחות?

ת. מדבר רגיל כמו שאנחנו מדברים, רגיל, (מחייכת ומסתכלת על הנאשם).

ש. וזו הסיבה שקשה לך לדבר היום?

ת. (מחייכת ומסתכלת על הנאשם, משיבה בלחש עם הסתרה של הפה) כל העניין הזה מבלבל אותי....

ת. (מסתכלת על הנאשם ומחייכת) כן הוא מקנא בגלל שאני מדברת עם בן דודתי"....

ש. נדבר קודם על המקל.

עמוד 14

ת. (הנאשם צוחק, העדה פונה לנאשם בחיוך ואומרת לו אל תסתכל עלי)....

ת. זה, זה לא קרה, זה אולי קורה בין שני, יעני זוג, בבית אבל יעני מרביץ לי חזק לא אף פעם, זה קורה בסדר מסתכלת על הנאשם ומחייכת)

ש. מה קורה, קורה שהוא מרביץ לך?

ת. לא, אולי הוא עצבני. זה קורה בין כל בני זוג יעני אם יש צעקות ככה, מכות קלות קלות, זה מה שאמרתי, אבל לא, זה קורה, זה בסדר.

ש. מה זה מכה קלה אצלך?

ת. (צוחקת אל הנאשם) ואומרת לו איך אתה מכה אותי?....

ש. אמרת עכשיו הוא הרביץ לך, תתארי בדיוק איך הוא הרביץ לך בסלון.

ת. (משתהה בתשובה ומסתכלת אל הנאשם)

ש. ביום 25.11.21 מגיעה אליך החוקרת איבה לבית החולים ובשורות 13-15 אמרת "החזיק את המקל היכה אותי בגב שלי הרביץ לי כפה בפנים שלי וגם היכה אותי במקל על החזה שלי". זה אמת?....

ת. כן, אבל,

ש. למה את מסתכלת על הנאשם?

ת. סתם מסתכלת.

ת. (מורידה את הראש למטה) כן, זה אמת.

ש. מה קורה לאחר מכן? אחרי שהוא מכה אותך מה את עושה?....

טעם נוסף לפיצול העדות מוצא אני בעדותו של הנאשם, עת ציין הוא במהלכה, כי בחלקו הראשון של האירוע אכן התגלע וויכוח בינו לבין המתלוננת, וכי הוא היה עצבני יותר בשל שימוש בקנבים רפואי.

בניגוד לעדותו בבית המשפט, ציין הנאשם בגרסאות קודמות שמסר, כך לדוגמה ביום 23.11.2021 בחקירתו במשטרת-ישראל, כי לא קדם לחלקו השני של האירוע מושא כתב-האישום כל ריב או ויכוח בינו לבין המתלוננת, וכי המתלוננת אמרה לו שנפלה מן החלון (ר' עמ' 7 להודעה, שו' 32-36, עמ' 8 להודעה, שו' 1-14, ובהמשך עמ' 9-10). גם בחקירתו מיום 25.11.2021 טען הנאשם, כי לא התגלע כל ריב או ויכוח בינו לבין המתלוננת, וכי המתלוננת אמרה לו, שהיו לה מחשבות אובדניות בשל החובות בהם מצויים בני-הזוג (עמ' 12, שו' 15-17, עמ' 15, עמ' 20, שו' 33-36, עמ' 15).

(21).

לעומת זאת, ר' עדותו של הנאשם, בפרוט' הדיון, מיום 22.09.2022, עמ' 55, שו' 1-2:

"אני בזמן הזה הייתי מעשן קנאביס רפואי, התעצבנתי קצת וזה, והיא התעצבנה והיה ויכוח, צעקות וקללות אותו יום".

בהמשך, שו' 9:

"היה קללות אבל משהו בקטנה, אבל לא רעים הקללות...."

ובהמשך עמ' 58-59, עת מעמידים את הנאשם במסגרת החקירה הנגדית על השוני בין גרסאותיו במשטרה לבין עדותו בבית המשפט:

"לא שיקרתי אבל לא אמרתי להם שהתווכחנו או רבנו לא אמרתי להם, אתה יודע למה, אתה יודע מה היו מדברים איתי שמה? דיבורים חבל על הזמן, אתה עשית, ואתה זה, זה, זה, הופתעתי. ביום רביעי עשו לי את החקירה שהיא באה לבית משפט ואמרה אני רוצה להגיד את האמת מה שהיא דיברה, אני נגנבתי, שאמרה אמא שלה וזה, אני עשו לי את החקירה כבר ביום רביעי. מה שהיא אמרה לחוקרים שרצו שכל מה שבא לשם תגידי כן בעלך עשה, בעלך הפיל אותך.

ש. אמרת או לא אמרת?

ת. אתה יודע מה מדברים בחקירות כאילו רצחתי. לא אמרתי להם, אמרתי לא רבתי לא התווכחתי כלום, לא שיקרתי אמרתי שיבוא העורך דין שלי אני אדבר איתו, הם אמרו דברים שבכלל לא היו.

ש. ת/1 שורה 37, 38 שואל אותך החוקר עדי האם רבתם באותו יום? אתה אומר לא, לא רבנו, זה שקר או אמת?

ת. לא שקר. זה אמת אתה יודע למה? כי כששמעתי בבית חולים שהלכתי אליה ובא שוטר ואמר תשמע יש לנו מידע שהיא רוצה להתאבד, אני התביישתי להגיד לו, אסור להגיד את המילה הזאת מה אתה רוצה שכל הכפר ישמע שהיא רוצה להתאבד, זה פאדיחה במגזר הערבי אתה צריך להבין את זה.

ש. שיקרת שאמרת?

ת. לא שיקרתי.

ש. אז אמרת את האמת? כשאתה אומר לא רבנו זאת האמת?

ת. כן, זאת האמת, אתה יודע למה, כשהגעתי לבית משפט התחלתי להבין שיש אמת וצדק שאמרתי לך עכשיו שכן היה ויכוח. עזוב אותך מחקירות אתה לא יודע מה היו מדברים איתי בחקירות. אתה לא יודע מה עושים בחקירות.

ש. ת/3 שורה 35, 36, אתה אומר לא התווכחנו ולא רבנו אמת או שקר?

ת. עוד פעם, זה אמת. זה לא שקר. אני לא מאמין לחוקרים בכלל, לא מאמין להם בכלל, אני לא יכול לדבר עם החוקר, לא יכול לדבר איתו, אתה לא יודע מה היו מדברים איתי, אתה נתת לה במקל חמש שש פעמים, כמה דיבורים דברו איתי שם, אתה רוצה שאני אגיד כן? תשים את עצמך במקומי.

ש. כשאתה אומר בחקירה שלך התווכחנו והיה בלגאן וקללות וצעקות ואז אני אומר לך שאמרת שלא התווכחנו, אני לא מצליח להבין. תסביר לבית המשפט. איך מה שאתה אומר פה שלא התווכחנו זה לא שקר, תסביר.

ת. אתה יודע למה כבוד השופט? אתה יודע מה אמרו לי בחקירות אומר לי אתה הכנסת לאישה שלך במקל חמש שש פעמים ואתה הפלת אותה, ומילים חבל על הזמן, לא היו איך אתה רוצה שאני אענה להם, אגיד כן הרבצתי, ולא קרה?

ש. יכולת להגיד לחוקר או לחוקרת התווכחנו אבל לא הרבצתי לה, אמרת לא התווכחנו, שיקרת.

ת. אני לא שיקרתי.

ש. אתה אומר שהיא נפלה או קפצה היית בסלון נכון

ת. כן.

ש. ולא ראית?

ת. לא ראיתי.

ש. אז למה בתשובה לאישום, עמוד 2 לפרוטוקול, זה כבר לא חקירות ולא מפחד, פה בבית משפט, אומרים בשמך בתשובה לאישום שראית אותה קופצת מהחלון, עמוד 2 שורות 18, 19.

ת. לא נכון לא אמרתי.

עמוד 17

ש.

אז שיקרת גם פה.

ת.

החוקר שכתב הוא שיקר.

ש.

זה בית המשפט כתב את זה, אז בית המשפט משקר?

ת.

לא, לא בית המשפט, יש פה צדק, אני מדבר מכל הלב...."

ובהמשך עמ' 60 לפרוטוקול, ניכרת גרסתו המתפתלת ונעדרת הדיוקים:

"ש.

אתה יודע שהיא העידה נגדך, שתקפת אותה, אתה יודע שהיא עדה בתיק בכתב האישום?

ת.

היא אמרה ב-.... מה שאמא שלה אמרה להגיד?

ש.

אתה לא יודע שהיא רשימה כעדת תביעה?

ת.

כן. אני יודע שהיא עדה.

ש.

אז אם אתה יודע למה אתה מדבר בבית משפט ואתה מדבר איתה לפני שהיא העידה?

ת.

השופט הייתה מבסוטה נכון? ראתה אותי וזה וזה. באולם אני אדבר, לא נכון.

ש.

לא, בכלא.

ת.

רק בזמן שאמא שלה נפטרה אמא שלי אמרה לי שתקשר תגיד לה, אמא שלה הייתה טובה אוהבת אותי.

ש.

בפרוטוקול שואלים אותה למה קשה לך להגיד מה שאמרת במשטרה, היא אומרת כי הוא בקשר איתי ואני מדברת איתו ומצביעה עליך. היא לא יכולה להגיד את האמת היא לא רוצה .

ת.

היא אמרה לך הכל, אתה שאלת אותה, היא אמרה לך הכל.

ש.

למה דיברת איתה בזמן שיש משפט? אסור.

ת.

אבל הטלפון שלה היה חסום, העובדת הסוציאלית, התקשרתי מבית סוהר היה חסום.

ש.

אז לא דיברתם?

ת.

רק בזמן שאמא שלה נפטרה בטלפון. יש לי מספר של אחותה יש לי מספר של אבא שלה.

עמוד 18

ש. אז דיברת א יתה דרך המשפחה?

ת. כן.

ש. אתה מסוגל להגיד אמת מילה אחת?

ת. כן...."

ר' גם בהמשך גרסתו המתפתלת של הנאשם במסגרת עדותו מיום 18.10.2022, עמ' 7-8:

"ש: אתה אמרת בחקירה במשטרה שהייתם בקשר טוב, היחסים היו טובים, לא הרבצת לה ולא כלום.

ת: כן, בטח.

ש: אז אם היחסים היו טובים, והיה לה קשה עם החובות, היא הייתה צריכה לבוא לדבר איתך ולא ללכת להתאבד, ואתה אומר שהיא לא אמרה לך כלום על זה, הופתעת.

ת: היינו מדברים יענו וזה, פתאום התחיל ויכוח... בחקירה, כן, לא אמרתי את זה, אמרתי שלא היה ויכוח, לא היה כלום, לא שום דבר. עם הדיבור שלהם...וואלה, חבל על הזמן היה שמה איתם.

ש: אבל תראה, בדיון האחרון בבית משפט, אתה אומר בעמוד 55, שורה 5, היה לכם ויכוח. אתה אומר לנו לא ויכוח, תחליט כאילו, אתה אפילו לא מצליח לשקר מסודר.

ת: אתה אומר לי "מה אמרת בחקירה?", אמרתי לך, בחקירה אמרתי שלא אמרתי להם. לא היה ויכוח, לא כלום. אני לך פה אומר שהיה ויכוח.

ש: אה, אז שיקרת במשטרה.

ת: אתה מבין?

ש: אז שיקרת.

ת: אני לא אומר דברים שלא עשיתי.

ש: תקשיב, א'...

ת: במשטרה...

- ש: במשטרה שקרת?
- ת: במשטרה אני לא אומר דברים שלא עשיתי.
- ש: שיקרת במשטרה או לא?
- ת: אני לא אמרתי דברים שלא עשיתי.
- ש: אדוני, אפשר לחייב אותו לענות פעם אחת אולי על משהו?
- כב' השופט: הוא שואל אותך שאלות פשוטות ואתה לא עונה. תחזור על השאלה שוב.
- ש: שיקרת במשטרה או לא שיקרת במשטרה? שאמרת להם במשטרה לא היה ויכוח ופה אמרת כן היה ויכוח, שיקרת?
- ת: לא אמרתי, לא אומר דברים שלא עשיתי.
- ש: לא הצלחתי להבין. סליחה, אולי זה אני. אמרת במשטרה "לא היה ויכוח". אמרת בבית משפט "היה ויכוח". שיקרת או לא שיקרת?
- ת: זה בשבילך שקר, בוא נגיד?
- ש: זה כמו להגיד שחור ולבן, ברור שאחד מהם זה שקר, כן. מה לעשות?
- ת: אתה יעני רוצה ככה?
- ש: תקשיב, אנחנו לא חברים. אתה רוצה לענות - תענה, אתה לא רוצה - אל תענה. מה זה רוצה ככה? יש לך זכות עכשיו להגיד מה שאתה רוצה....
- ת: אני פה בבית משפט דיברתי אמת.
- ש: אז היה ויכוח?
- ת: כן, היה ויכוח.
- ש: ובמשטרה אמרת שלא...
- ת: אמרתי לך לפני זה גם, היה ויכוח.
- ש: אז במשטרה אמרת שלא היה ויכוח, אז שיקרת במשטרה?
- ת: כן, בטח...."

אמרותיה של המתלוננת מיום 23.11.2021, מיום 25.11.2021, מיום 26.11.2021 ו- 01.12.2021, על-פי סעיף 10א לפקודת הראיות, אשר מורנו כך:

"אמרה בכתב שנתן עד מחוץ לבית המשפט תהיה קבילה כראיה בהליך פלילי אם נתקיימו אלה:

(1) מתן האמרה הוכח במשפט;

(2) נותן האמרה הוא עד במשפט וניתנה לצדדים הזדמנות לחקרו;

(3) העדות שונה, לדעת בית משפט, מן האמרה בפרט מהותי, או העד מכחיש את תוכן האמרה או טוען כי אינו זוכר את תכנה.

(ב) בית המשפט רשאי לקבל אמרה כאמור בסעיף קטן (א) אף אם נותן האמרה איננו עד, בין משום שהוא מסרב להעיד או אינו מסוגל להעיד, ובין שלא ניתן להביאו לבית-המשפט משום שאינו בחיים או לא ניתן למצאו, ובלבד שבית-המשפט שוכנע שמנסיבות הענין עולה, כי אמצעי פסול שימש להניא או למנוע את נותן האמרה מלתת את העדות.

(ג) בית המשפט רשאי לסמוך ממצאיו על אמרה שנתקבלה לפי סעיף זה, או על חלקה, והוא רשאי להעדיף את האמרה על עדותו של העד, והכל אם ראה לעשות כן לנוכח נסיבות הענין, לרבות נסיבות מתן האמרה, הראיות שהובאו במשפט, התנהגות העד במשפט ואותות האמת שנתגלו במהלך המשפט, והטעמים יירשמו.

(ד) לא יורשע אדם על סמך אמרה שנתקבלה לפי סעיף זה אלא אם יש בחומר הראיות דבר לחיזוקה."

בענייננו, התקיימו כלל התנאים הנדרשים לקבלת הודעותיה המאוחרות של המתלוננת במשטרה בכל הנוגע לחלקו השני של האירוע שעה שהמתלוננת העידה בבית המשפט, מתן הודעותיה הוכח במשפט, ועדותה, בעניין זה בפני בית המשפט שונה באופן מהותי מארבע אמרות עקביות שמסרה במשטרה.

בנוסף, וכפי שהרחבתי לעיל "התנהגות העד במשפט ואותות האמת שנתגלו במהלך המשפט", כלשון הפקודה, מובילים אותי לבכר את הודעותיה המאוחרות של המתלוננת במשטרה, עת הנאשם לא היה בסביבתה ולא הטיל עליה מורא. יודגש, שעולה כחוט השני מן התשתית הראייתית, כי בכל אימת שהנאשם שהה בסביבת המתלוננת או כי היא חששה שהוא בסביבתה מסרה היא גרסה שונה ומשתנה מארבע גרסאותיה הקוהרנטיות והסדורות שניתנו על-ידיה בארבע הודעותיה המאוחרות במשטרה.

יתרה מכך, לא זו בלבד שלא מצאתי ליתן אמון בגרסאותיו המתפתלות של הנאשם, אלא שבענין עובדות חלקו השני של האירוע והסיבות בעטין נהגה המתלוננת כשם שנהגה ונפלה מן החלון, הרי שאף אין נפקות משמעותית לגרסתו של הנאשם הואיל ואין הוא יודע את שעבר בראשה של המתלוננת, וברי, כי אין הוא יכול להעיד על כך.

ודוק, במסגרת גרסה קוהרנטית ועקבית ציינה המתלוננת, בארבע הודעות שונות במשטרה, כי היא קפצה מן החלון בעקבות התנהלותו האלימה של הנאשם הואיל והיא פחדה ממנו וביקשה לברוח. המתלוננת שללה, גם במסגרת עדותה בבית משפט כמו גם בהודעותיה במשטרה מכל וכל את הגרסה הראשונית, לפיה ביקשה היא להתאבד ואף הסבירה, כי זו ניתנה נוכח חששה מן הנאשם והואיל ולא רצתה שהוא יעצר, וכי הדבר יגרום לבעיות בין משפחתו של הנאשם לבין משפחתה.

כך לדוגמה, בהודעה מיום 23.11.2021:

"....כשחזרתי הביתה בעלי התחיל לצעוק עלי ולקלל אותי....ואחר כך הוא סגר דלת לקח מפתחות ואז הרביץ לי עם מקל הליכה....ברחתי לחדר גם סגרתי דלת הוא שבר את הדלת חדר הלבשה וגם הוא בא אלי לחדר השני מרוב שהרביץ לי לא יכולתי לסבול את הכאב ומה שהוא עשה אז ראיתי את החלון בחדר השינה פתוח ואז קפצתי שכחתי עצמי שאני גרה בקומה שלוש....הוא תמיד מרביץ לי לא סיבה.... אף פעם לא הגשתי תלונה קודם לכן המשטרה לא מעורבת....אני לא רוצה שהוא יעצר כדי שלא יהיה בלאגן בין המשפחות...."

ובהודעה מיום 25.11.2021:

".... התחיל להכות אותי במקל הליכה שיש לנו בסלון....ברחתי ממנו לחדר שינה נעלתי את הדלת, א' שבר את הדלת ונכנס רצה להרביץ לי פחדתי ממנו ברחתי קפצתי מהחלון לא חשבתי שיקרה כך לא רציתי להתאבד אבל לרגע לא חשבתי פחדתי ממנו ואז ברחתי מהחלון....לא רוצה להתלונן עליו.... פחדתי ממנו אני לא חשבתי רק רציתי לברוח....אני לא רוצה להגיש תלונה כי לא רוצה שיכנס לכלא...."

ומיום 26.11.2021:

"....בזמן שאני ברחתי ממנו בעלי רדף אחרי לחדר אני נכנסתי פנימה סגרתי את הדלת.... בעלי דחף את הדלת....שמעתי מכה חזקה ישר ראיתי את החלון מולי פתוח וקפצתי מהחלון....אני בכלל לא חשבתי על זה אני רציתי לברוח ממנו.... אני התרגלתי שהוא תמיד צועק בבית אבל הפעם הייתה אחרת ואני בהתחלה לא סיפרתי להם כי לא רוצה שזה יתפתח....אני רוצה להתלונן עליו...."

וביום 01.12.2021:

"....אני ברחתי ממנו לחדר השינה שלנו ואז הוא רדף אחרי פתח את הדלת בכוח פחדתי שירביץ לי ואז בלי לחשוב מהפחד קפצתי מהחלון....כשהתחיל להתקרב ממני אני קפצתי מהחלון....כי פחדתי ממנו רציתי לברוח רוצה לחזור לבית של ההורים שלי....כי פחדתי בהתחלה אני סיפרתי לכם את האמת אני אמרתי שבעלי תקף אותי ועקבות זאת אני קפצתי אבל לא רציתי להגיד את זה מההתחלה כי בעלי היה בבית חולים לידי וההורים שלי גם היו ולא רציתי בעיות. אבל אני דיברתי את האמת ורק אמת הוא תקף אותי ואז אני קפצתי כי לא רוצה לשאר (כך במקור - ס. ג'). בבית אצלו רציתי לברוח מהבית...."

עוד ובנוסף יש לזכור, כי מצב בו בן-זוג שהיה קורבן למעשה אלימות מצד בן-הזוג השני מנסה להקל עם בן-הזוג הפוגע ולצמצם מאחריותו, שכיח, ואף מצוי בבסיס סעיף 62 א לחוק סדר הדין הפלילי (נוסח משולב), התשמ"ב - 1982 (להלן: "חוק סדר הדין הפלילי").

"(ב) בקשת המתלונן שלא להעמיד לדין את בן זוגו בעבירת מין או אלימות שביצע כלפיו, לא תהווה, כשלעצמה, סיבה יחידה להחלטה לפי סעיף 62(א) שנסיבות העניין בכללותן אינן מתאימות להעמדה לדין.

(ג) ביקש המתלונן שלא להעמיד לדין את בן זוגו בעבירת מין או אלימות שביצע כלפיו והבקשה מהווה סיבה מבין הסיבות שלא להעמיד לדין, רשאי תובע, בטרם יחליט כאמור בסעיף 62(א), להפנות את המתלונן, בן זוגו או שניהם, בהסכמת כל אחד מהם למרכז, ויחולו, לעניין קבלת ההחלטה, הוראות סעיף 59א(ג)(3) עד (5), בשינויים המחויבים."

ואכן, גם בענייננו, כאמור כבר לעיל, במהלך עדותה של המתלוננת בבית המשפט כמו גם בכל אחת מן ההודעות שמסרה במשטרה, ניסתה היא לצמצם את אחריותו של הנאשם באירוע מושא כתב-האישום, ועשתה כל שלאל ידה על-מנת שהלה לא ייעצר, וברי, כי יש בדברים אלו חיזוק לכך שאין בגרסאותיה המפלילות של המתלוננת כוונה להזיק או לפגוע בנאשם.

חיזוק נוסף לאמור ניתן למצוא בשקריו של הנאשם, ובגרסאותיו המתפתלות, כפי שהובאו לעיל, בין היתר, עת בהודעתו הראשונה כפר הוא בכל השתלשלות האירועים שתוארה בכתב-האישום מושא ההליך בפנינו, לרבות עניין התלהטות הרוחות שהחלה את מסכת האירועים בענייננו, בעוד, שכאמור כבר לעיל, במסגרת עדותו שינה הוא מגרסה זו והודה, כי התגלע בינו לבין המתלוננת ויכוח, וכי הוא היה עצבני יותר בשל שימוש בקנביס רפואי.

בנוסף ציין הנאשם בתשובתו לכתב-האישום, כי הוא ראה את המתלוננת קופצת מן החלון, בעוד שבגרסאות אחרות טען, כי לא ראה את האמור. יתרה מכך, וכפי שצוטט לעיל, במסגרת עדותו ניסה הנאשם להתחמק ממתן תשובות ברורות גם בסוגיות שאינן נוגעות לליבת האישום.

הלכה עקבית ורבת-שנים של בית המשפט העליון קובעת, כי שקריו של הנאשם מהווים תוספת ראייתית שיש בה די כדי למלא את דרישת החיזוק לפי סעיף 10א לפקודת הראיות.

אפנה לדבריו של כב' השופט ג' קרא ב-ע"פ 5268/17 סלים שוויש נ' מדינת ישראל (16.02.2022), פסקה 90:

"בהקשר זה, יוער כי משקלה של התוספת הראייתית, נגזר ממשקלה של הראיה הטעונה תוספת (ראו והשוו: ע"פ 2686/15 בנטו נ' מדינת ישראל[פורסם בנבו] (5.3.2017), פס' 53 לפסק דינו של השופט א' שהם, והפסיקה הנזכרת שם). ככל שאמינותה ומשקלה של הראיה הטעונה תוספת ראייתית גבוה ועוצמתי יותר, ניתן להסתפק בתוספת ראייתית בעלת משקל נמוך יותר. הדברים יפים ביחס לתוספת ראייתית מסוג סיוע, ומקל וחומר שיפים הם מקום בו נדרשת תוספת ראייתית פחותה, מסוג חיזוק. בענייננו, מצא בית משפט קמא כי גרסתו של סלים המפלילה את אדהם היא גרסה מהימנה, עקבית והגיונית. נוכח המשקל הרב שמצא בית משפט קמא לייחס לה, ממילא נדרשת תוספת ראייתית חלשה יותר. בענייננו, נוכח העובדה שהתוספות הראייתיות שהוצגו הן מהותיות ומשמעותיות, ברי כי די בהן כדי למלא את דרישת החיזוק, ואף חיזוק מהותי ומשמעותי, לפי סעיף 10א ו-54א לפקודת הראיות."

וכן לדבריו של כב' השופט י. קדמי ב-ע"פ 2457/93 אריה ניצן נ' מדינת ישראל (06.02.1995):

"מקום שבית המשפט מתרשם שמתלוננת ראויה לאמון מלא ובלתי מסויג ואין בנסיבות הענין גורמים אובייקטיביים המעמידים בספק את התרשמותו, די יהיה בהתרשמות שלילית מעדותו של הנאשם ובשקרים מוכחים בהם נכשל הנאשם במסגרת חקירתו במשטרה - גם אם אלה אינם מתייחסים ישירות לתלונת המתלוננת, אלא למאמץ שנעשה להניא אותה מלמסור הודעה בקשר לאותה תלונה - כדי לצאת ידי חובת ההנמקה הקבועה בסעיף 54א(ב) הנ"ל."

חיזוק נוסף מוצא אני בעדותה של העובדת-הסוציאלית, אשר טיפלה במתלוננת בעת אשפוז, ממנה עולה השוני בין גרסאות המתלוננת עת שהה הנאשם בסביבתה במובחן מן השיחות שהתנהלו כאשר הנאשם לא שהה בקרבת מקום. אדגיש, כי מצאתי ליתן אמון מוחלט בעדות זו, שעלה בבירור ממנה, כי היא מהימנה ואמינה, וכי העובדת-הסוציאלית מסרה גרסה סדורה, אשר עולה בקנה אחד עם הודעתה למשטרה, מיום 24.11.2021.

ר' עמ' 43-44 לפרוטוקול, מיום 06.09.2022:

"ש. לגבי הפגישה הפיזית הראשונה במחלקה 21/11, עם מי היא הייתה?"

ת. המתלוננת ובעלה היה לידה ואז בקשתי ממנו לצאת ואש שוחחתי איתה. לא זוכרת אם מישו אחר היה. אני לא זוכרת אותו אבל מישו היה לידה והיא אמרה שזה בעלה.

הערה: תוך כדי העדות פונה הנאשם לעדה ואומר לה אני לא ראיתי אותך.

ש. את יכולה לספר מה היה המצב שלה?

ת. היא הייתה מאוד כאובה, מאוד בוכה ומאוד מותשת, ניסיתי לדבר איתה והבנתי בגדול שהיא ניסתה להתאבד.

ש. איך היא ניסתה להתאבד?

ת. היא אמרה שהיא קפצה מקומה שלישית

ש. היא אמרה לך למה?

ת. היא אמרה שישלה בעיות כלכליות נפשיות, עייפה מהחיים בגדול.

ש. היא סיפרה לך משהו על הקשר עם בעלה?

ת. בשיחה הראשונה לא, היא סיפרה כללית שהיא עייפה ויש לה בעיות בבית אבל לא מבעלה. אני לא זוכרת הכל באופן מלא.

ש. את אמרת שהיא סיפרה לך שלפני שנה בעלה היה תוקף אותה.

ת. נכון, אבל היא לא אמרה בהתחלה שהיא הגיעה בגלל שבעלה תוקף א וטה, היא אמרה בגלל בעיות כלכליות ושלפני שנה בעלה היה תוקף אותה.

ש. מתי זה היה את זוכרת?

ת. לפי מה שרשום.

ש. למה פגשת אותה בפגישה השנייה?

ת. זה לשם המשך התערבות סוציאלית, כי בפגישה הראשונה הייתה כאובה, במידה ומרגישים שזה לא כל כך ברור אז אנחנו ממשיכים בפגישה, השיחה לא הייתה מגובשת מבחינה סוציאלית לפי ההתערבות המבוקשת ממני כי בפגישה הראשונה היא הייתה מאוד כאובה, והייתה עם שברים.

ש. מה היה בפגישה השנייה?

ת. בפגישה השנייה כבר נוצר אמון יותר ולדעתי לא היה מישהו לידה בחדר,...."

עדות העובדת-הסוציאלית, מחזקת את הודעות המתלוננת למשטרה, ומובילה אף היא למסקנה, כי יש לבכר את הגרסה שנמסרה בהודעות המאחרות של המתלוננת:

"היא סיפרה שהיא חזרה הביתה בשעות אחרי הצהריים ונוצר ויכוח עם בעלה הוא צעק עליה והיא יושבה בסלון ולא אמרה כלום.

ש. למה היא יושבה בסלון ולא אמרה כלום.

ת. בכניסה לבית זה מה שהבעתי. כי היא לא רצתה שיהיה יותר מידי ויכוח, ואחר כך הוא כעס לפי מה שהיא סיפרה, והתחילו לריב ביניהם והביא מקל שהיה בסלון והתחיל לתת לה מכות ואחר כך היא ניסתה לברוח ממנו וללכת לחדר הלבשה בהתחלה פנתה לחדר שינה נעלה את עצמה ומרוב שהוא היה אלים הוא שבר את הדלת והיא קפצה מהחלון.

ש. למה היא קפצה מהחלון?

ת. מהפחד ממנו.

ש. זה מה שהיא אמרה לך?

ת. כן...."

ובהמשך, עמ' 45 לפרוט':

ש. היא אמרה לך את הסיבה שהוא תקף אותה בגללה?

ת. כן, אני זוכרת שהיא סיפרה שהיא הייתה אצל בני דודים הייתה להם מסיבה והוא מקנה לה והוא חושב שהיא בוגדת בו, זה לא מתועד במערכת זה משהו פרטי,

ש. את עובדת סוציאלית והיא מגיעה אליך את מנסה לעזור?

ת. כן, היא ביקשה להגיש תלונה במשטרה בקשה שאני אעזור לה להגיש תלונה במשטרה ואני חייבת על פי חוק לדווח במשטרה, כשהגיעה מחשש לאלימות בהתחלה חייב דיווח, כשיש בוודאות

אלימות אני חייבת בדיווח.

ש. מה הוא סיפרה לך על היחסים בינה לבין בעלה, אופי היחסים?

ת. היא אמרה לי שהוא כל הזמן מתעל, מקלל, תוקף, גם כלכלית גם מבחינת יחסים מיניים, אני לא אפרט כי היא ביקשה לא לפרט, אבל הכל בעיקרון.

ש. תקף מה את מתכוונת?

ת. פיזית...."

מכלול הנסיבות האמורות מוביל למסקנה, כי יש לקבל את גרסת המתלוננת, כפי שעולה מהודעותיה המאוחרות במשטרה.

אדגיש, כי לא מצאתי בעובדה, כי בכתב-האישום נכתב, כי הנאשם היכה את המתלוננת במקל-נוי ואילו בסופו של יום עמדה המתלוננת על כך שמדובר במקל-קב שמשמש את הנאשם לאחר ניתוח שעבר כדי לשנות מן התוצאה-נהפוך הוא. סבור אני, כי העובדה, כי אכן היה קיים בדירתם של המתלוננת והנאשם מקל, מחזק את גרסת המתלוננת.

עוד ובנוסף אדגיש, כי אף אין בידי לקבל את טענת בא-כוח הנאשם, לפיה המניע, לכאורה, של הנאשם - חוסר שביעות רצונו מקשר טלפוני בין המתלוננת לבן דודה, לא הוכח כדבעי. ראשית, בסוגיה זו חזרה המתלוננת על גרסה זו גם בעדותה בבית המשפט (ר' לדוגמה עמ' 10 לפרוט', מיום 06.07.2022, שו' 12-14), ואני נותן אמון מלא בדבריה אלו, מה גם שמהודעותיה של המתלוננת במשטרה כמו גם מהודעתה של העובדת-הסוציאלית עולה, כי הנאשם היה נוהג להכות את המתלוננת גם ללא כל "סיבה" נראית לעין.

שנית, בניגוד לטענה זו, דווקא מן העדות של הנאשם עולה תמונה שונה, אשר מבססת את האמור.

ר' פרוטוקול הדיון, מיום 18.10.2022, שו' 22-30:

"ש: לא תקפת, בסדר. היא גם מסבירה בעמוד 12 שהרבצת לה כי חשבת שהיא בוגדת בך, אז היא ממציאה את זה? למה שהיא תמציא משהו שכאילו פוגע בה? היא הייתה אומרת סתם משהו. אתה יכול לענות אם אתה רוצה.

ת: נכון, היה...הייתי חושב שככה. אבל היה רק ויכוח וצעקות, לא עד כדי כך...

ש: בסדר, אז בזה שהיא אמרה...

ת: למה להרביץ? למה?

ש: צודק. אז בזה שהיא אמרה, א', שאתה קנאת שחשבת שהיא בוגדת זה נכון?

ת: נכון".

ובהמשך, עמ' 30, שו' 3-22:

"ש: קודם כל, א', בוא נעשה סדר בדברים, מי שאמר בגדה זה אתה ולא אני. אתה התחלת ואמרת "בגדה".

ת: שאלת אותי, אני עניתי לך.

ש: ואתה אמרת "כן, חשדתי שהיא בוגדת בי".

ת: בסדר. אתה... תקשיב...

ש: אז גם אני אשם, גם המשטרה אשמה, גם האימא?

ת: אני רוצה להסביר לך שבוגדת, יעני, לא בגדה יעני יצאה עם מישהו, חס וחלילה.

ש: רק התכתבה איתו.

ת: היא הייתה רק כתבות.

ש: כתבה.

ת: זה גם...

ש: אז למה התעצבנת?

ת: לא, לא התעצבנתי, רק רציתי להגיד לך...[מילה לא ברורה]

ש: לא, למה התעצבנת עליה, אם רק כתבה, לא בגדה, לא עשתה כלום?

ת: זה לא טוב, מה? גם...

ש: אז התעצבנת?

ת: התעצבנתי משהו של שתי דקות, וזהו. וזהו, יעני, היא אמרה שהוא ישב בסלון. נכון היא אמרה שהוא ישב בסלון, ואני סגרתי על עצמי הדלת? למה אתה לא מביא את זה?"

22. נוכח האמור, וזאת אף בשים-לב לסמיכות שני חלקי האירוע, שמהווים למעשה רצף אחד ונמשך של האירוע מושא כתב-האישום, מקבל אני את גרסת המתלוננת, כפי שזו באה לידי ביטוי בהודעותיה המאוחרות במשטרה, וקובע, כי מתקיים קשר סיבתי עובדתי, וכפי שארchiב בהמשך גם משפטי, בין התנהגות הנאשם לבין נפילת המתלוננת מהחלון

ותוצאתה המזיקה - היינו, בין חלקו הראשון של האירוע לבין חלקו השני, ואני קובע כי המאשימה הצליחה להוכיח ברף הנדרש במשפט הפלילי, כי "המתלוננת אשר הייתה מבועתת מן הנאשם וחששה שישב ויכה אותה, קפצה מחלון הדירה, אשר היה פתוח אותה עת, על-מנת להימלט מפניו, ונפלה אל הקרקע, מגובה שלוש קומות", כלשון כתב-האישום.

לעניין הקשר הסיבתי, אפנה גם לעניין יעקובוב, שם קבע כב' השופט מ. חשין, כי התאבדות האישה בשל התעללות נמשכת של הבעל אינה מנתקת קשר סיבתי:

"למעלה מן הצורך אוסיף, כי דעתי היא כדעתו של בית-המשפט בקביעתו כי בוריס היה חייב לצפות שהתנהגותו הרעה והקשה עלולה להביא את גלינה לשלוח יד בנפשה. התאבדותה של גלינה לא הייתה "גורם זר מתערב", אלא תוצאה של מסכת הפגיעות הקשה שפגע בה בוריס. יש פגיעות שפוגע אדם בגופו של הזולת, ויש פגיעות שפוגע אדם בנפשו של הזולת. אלו ואלו פגיעות הן העשויות לגרור אחריות במשפט. במשך שנים פגע בוריס בגופה ובנפשה של גלינה עד שריסק את הנפש, וחייה של גלינה לא עוד היו חיים. לאחר שנים של התעללות גופנית ונפשית קשה אזרה גלינה עוז והתלוננה לפני הרשות על מעשי ההתאבדות של בוריס. משכפה עליה בוריס לבטל את התלונה והשוטרים עזבו את הבית, ידעה גלינה כי כלו כל הקצין: כי אין לה עוד תקווה, כי נסתמו כל נתיבי המוצא, כי לכודה היא לעד. ומשידעה כך הטילה עצמה אל מותה. מעשה התאבדות זה לא היה בו כל גורם זר מתערב. מעשיו של בוריס הוליכו אל מעשה ההתאבדות, ואדם מן היישוב היה חייב לצפות כי כך עלול לקרות. ומשאירע מה שאירע על בוריס לשאת בתוצאות...."

היעדר ניתוק הקשר הסיבתי עולה בענייננו, מקל וחומר, עת הנאשם חסם את דרכה של המתלוננת, לאחר שהיכה אותה ודלק אחריה ברחבי הבית, ולא הותיר לה אפשרות לברוח ממנו, אלא דרך החלון. מסקנה זו מתבקשת ביתר-שאת בשים-לב לגרסאותיה העקביות של המתלוננת הן בהודעותיה המאוחרות במשטרה והן בעדותה בפני בית המשפט, כי הנאשם נעל את דלת הדירה ולקח את המפתח, ואין נפקות לשאלה אם עשה כן במזיד אם לאו. יתרה מכך, סבור אני, כי דברי המתלוננת, לפיהם נוהגים היא והנאשם לנעול את דלת הדירה בכל עת, מחזקים את העובדה, כי המתלוננת ידעה שגם אם תצליח לצאת מן החדר, לא תצליח היא להימלט מן הנאשם הואיל ודלת הדירה נעולה.

ר' עמ' 8 לפרוט', מיום 06.07.2022, שו' 3-6:

"מה שאת מספרת היום זה לא מה שסיפרת במשטרה, ולכן אני רוצה לרענן את זכרוןך, בהודעה מיום 23.11.21 את מתארת בשורה 6 שאחרי שישבת בסלון

הנאשם סגר את הדלת ולקח את המפתחות זה נכון?

ת. אני אענה, כן זה נכון. ואני סיפרתי את זה לעובדת סוציאלית...."

עמ' 10 לפרוט', שו' 7-10:

"ש. אם החלטת לספר אמת, את יושבת בסלון כדי להרגיע את המצב, אמרנו שהוא סגר את הדלת במפתחות זה נכון?

ת. דלת במפתחות זה נכון, אנחנו תמיד סוגרים ושמים מאחורי הדלת, זה ברור, אנחנו סוגרים את הדלת הראשית ותולים את זה, יש משהו של המפתחות, למה הוא סגר בשביל לעשות לי משהו, סוגר עלי? לא.

ש. בלי להסיק מסקנות, אני מבקשת רק עובדות, את נכנסת הביתה הוא צעק ומקלל כי הוא חשד בך זה נכון?

ת. כן.

ש. אחר כך את מתרחקת יושבת בסלון כדי להירגע.

ת. נכון שאני תמיד עושה את זה.

ש. והוא סגר את הדלת במפתחות.

ת. את מתכוונת הוא סגר בשביל לעשות לי משהו?

ש. רק אם הוא סגר כן או לא.

ת. כן, אנחנו תמיד סוגרים, נכנסים סוגרים".

יתרה מכך, אליבא דמלומד קדמי, בספרו "הדין בפלילים" חוק העונשין, חלק ראשון, עמ' 95: "נראה, כי הגישה הרווחת היא, כי מבחנו של הקשר הסיבתי המשפטי הינו מבחן אובייקטיבי של יכולת הצפייה של האדם הסביר, בכל שלושת סוגי העבירות ולא רק בעבירות של רשלנות".

כך שהגם שבעניין יעקובוב דובר בעבירת רשלנות, ניתן להקיש גם לענייננו, כאמור כבר לעיל - מקל וחומר - עת ברי, כי מבחן האדם הסביר מוביל לתוצאה לפיה מתקיים הקשר הסיבתי בין חלקי האירוע מושא כתב-האישום - היינו, על האדם הסביר לצפות, כי השתלשלות האירועים, כפי שזו תוארה בכתב-האישום והוכחה במסגרת ההליך תוביל לתוצאה זו.

23. כעת משהוכחו היסודות העובדתיים, אפנה לבחון את היסוד הנפשי.

סבורני, כי במישור ההכרתי חזקה על הנאשם, כי היה מודע למשמעות התנהגותו, מקל וחומר עת היה מודע הוא, לשיטתו, לכך שהיה "עצבני", בשל הקנבים הרפואי אותו הוא צרך, לקיום הנסיבות, לרבות העובדה, כי המתלוננת היא זוגתו, וכן לאפשרות גרימת התוצאות הטבעיות שעלולות לצמוח מהתנהגותו עת היכה הוא את המתלוננת, והיא ברחת ממנו. בהמשך, לא הסתפק הנאשם באמור ודלק אחרי המתלוננת לחדר אליו ברחת, והלכה למעשה, לא הותיר לה הנאשם כל ברירה אלא לברוח מן החלון, וזאת אף בשים-לב לגרסאותיה העקביות, כי הנאשם נעל את דלת הכניסה לבית ולקח את המפתח, וסבורני, כי הנאשם לא הצליח לסתור את החזקה האמורה.

דומה הדבר לאדם שמתעלל באחר ומכה אותו. אותו אדם מוכה בורח אל עבר כביש סואן עם מכוניות דוהרות והאדם המכה חוסם את דרכו חזרה ומאלץ אותו לבחור - חצית הכביש או המשך התעללות? סבור אני, כי על אותו אדם מכה להיות מודע לאפשרות גרימת התוצאות הטבעיות שעלולות לצמוח מהתנהגותו זו - אילוצו של האדם המוכה "לנסות את מזלו" ולברוח למקום היחיד בו לא יסבול מנחת ידו של המכה, לזה שנותר בפניו - לכביש הסואן עם המכוניות הדוהרות.

אפנה לדבריו של כב' השופט א. ברק ב-ע"פ 384/80 מדינת ישראל נ' לוי דוד בן-ברוך, פ"ד לה(1) 589:

"....אך כידוע, על ידיעתו של אדם - כמו גם על התנהגותו - ניתן ללמוד לא רק מתוך ראיות ישירות, אלא גם מתוך הנסיבות הכוללות של העניין, העשויות ליצור הנחה בדבר אותה ידיעה או התנהגות. עצמתה של הנחה זו תלויה ב"משקלה הסגולי של מערכת הנסיבות" (כלשונו של חברי הנכבד, השופט שמגר בע"פ 15/78 [1], בעמ' 80). במקום שמשקלה של הנחה זו הוא נכבד, והריהו משכנעת מעל לכל ספק סביר, עשויה אותה הנחה להגיע למידה הדרושה לגיבושה של אחריות פלילית. כמובן, הנחה זו, שאינה אלא פרי ההיגיון וניסיון החיים, ניתנת לסתירה. אין מרשיעים אדם על יסוד מחשבה שלילית שעשויה להיות לו, אלא אך על יסוד מחשבה פלילית שיש לו. על-כן, רשאי נאשם להביא ראיות או ליתן הסברים, שיש בהם להראות, כי ההנחה ההגיונית אינה הגיונית כלל ועיקר או כי עצמתה של ההנחה, לאור הסבריו, אין בכוחה לקיים את מידת ההוכחה הנדרשת במשפט פלילי. אך במקום שהנאשם לא הרים נטל טקטי זה, ולא הביא ראיות או לא נתן הסברים המניחים את הדעת, הופכת ההנחה למציאות. שוב אין אנו אומרים, כי יש להניח, או כי לכאורה ניתן לומר, כי הנאשם התנהג התנהגות פלילית, והיה בעל מחשבה אלמונית, אלא אנו אומרים, כי הוכח, במידת הוודאות הדרושה במשפט פלילי, כי אכן הנאשם התנהג התנהגות פלילית, והיה בעל מחשבה פלילית אלמונית. מה שהחל כהנחה לכאורית הופך להנחה מוחלטת, דהיינו למציאות עובדתית - התנהגותית או מחשבתית."

בעדותו, מודה הנאשם, כי קדמה לנפילתה של המתלוננת מן החלון מריבה, וכי הוא עצמו "התעצבן". בנוסף, ולאחר שקבעתי, כי המאשימה הצליחה להוכיח את עובדות כתב-האישום, לפיהן במועד האירוע, התפתח ויכוח בין המתלוננת לבין הנאשם, אשר בעקבותיו היכה הנאשם את המתלוננת, עלה, כי המתלוננת ברחה לחדר אחר אולם הנאשם המשיך לדלוק אחריה, וגם עת סגרה המתלוננת את הדלת, פתח אותה הנאשם בעוצמה. בנקודת-זמן זו ולאחר השתלשלות האירועים האמורה, המתלוננת, אשר הייתה מבועתת מן הנאשם וחששה שישוב ויכה אותה, ניסתה לברוח מחלון הדירה, אשר היה פתוח אותה עת, על-מנת להימלט מפניו, ונפלה אל הקרקע, מגובה שלוש קומות.

אפנה לדבריו של כב' השופט נ. הנדל ב-ע"פ 7704/13 יעקב מרגולין נ' מדינת ישראל (08.12.2015), פסקה 42:

"כאמור, סעיף 20 לחוק העונשין מגדיר את המונח "מחשבה פלילית" וכולל דרישה ל"מודעות" לטיב המעשה ולקיום הנסיבות. אולם הסעיף מוסיף וקובע כי ישנו תחליף מהותי למודעות, אשר בהתקיימו רואים אדם כאילו היה מודע לטיב המעשה ולקיום הנסיבות:

"לענין סעיף זה - רואים אדם שחשד בדבר טיב ההתנהגות או בדבר אפשרות קיום הנסיבות כמי שהיה מודע להם, אם נמנע מלבררם" (סעיף 20(ג)(1) לחוק העונשין).

לכאורה הוראה זו היא כללית ומקיפה כל עבירת מחשבה פלילית באשר היא, ואף עבירות בהן מופיעה דרישה מפורשת למודעות...."

מן האמור לעיל ניתן ללמוד על מודעותו של הנאשם למעשיו ולנסיבות האירוע.

במישור החפצי, אזכיר, כי עבירה לפי סעיף 333 לחוק העונשין, היא עבירה תוצאתית, שאינה דורשת כוונה, ודי בה בהוכחת פיזיות מסוג קלות-דעת.

כאמור כבר לעיל, הוכח יסוד נפשי, למצער, של קלות-דעת אצל הנאשם, הואיל והוא נטל סיכון בלתי-סביר - עת לאחר שנהג באלימות כלפי המתלוננת, המשיך לדלוק אחריה גם לאחר שהלכה היא לחדר אחר, עמד בדלת וחסם בפני המתלוננת את האפשרות לברוח מן הדלת ועל כן היה מודע לאפשרות בריחתה מן החלון בקומה השלישית ולגרימת חבלתה החמורה, או כלשונה של המתלוננת, בהודעתה מיום 23.11.2021 "ברחתי לחדר גם סגרתי דלת הוא שבר את הדלת חדר הלבשה וגם הוא בא אלי לחדר השני מרוב שהרביץ לי לא יכולתי לסבול את הכאב ומה שהוא עשה אז ראיתי את החלון בחדר השינה פתוח ואז קפצתי שכחתי עצמי שאני גרה בקומה שלוש".

אפנה לדבריה של כב' השופטת ע. ארבל ב-ע"פ 371/08 מדינת ישראל נ' ביטאו (27.10.2008):

"צירוף סעיפים 333 ו-335(א)(1) לחוק, לעומת זאת, יוצר עבירה תוצאתית, אשר מרבית רכיביה העובדתיים (ההתנהגות, התוצאה וחלק מן הנסיבות), קבועים בסעיף 333, ואילו סעיף 335 מוסיף לה נסיבה מחמירה שעניינה נשיאת נשק. לשם התקיימותה של עבירה זו נדרש כי תיגרם חבלה חמורה בפועל, כאשר מבחינת היסוד הנפשי- די בקיומה של מודעות בפועל לכל רכיבי היסוד העובדתי: לטיב הפיזי של ההתנהגות, להתקיימותן של הנסיבות ולאפשרות גרימתה של התוצאה. בהתייחס לתוצאה מסתפקת עבירה זו ביחס חפצי מסוג פזיזות ואין צורך ביחס של כוונה".

יפים דבריו של השופט חשין בעניין יעקובוב:

"אכן כן, נפשו של אדם הייתה כתהומות, ולא בנקל נסיק קשר סיבתי בין מעשיו של ראובן לבין מעשה התאבדותו של שמעון, ואולם במקרה המתאים נדע את דרכנו. בוריס פגע בגלינה שנים רבות. פגע והכה והשפיל וביזה. והיא האומללה שתקה ונשאה בסבלה. כך היה עד אותו יום מר ונמהר, שגלינה העזה להתלונן על בוריס, חזרה בה מתלוננתה, וידעה כי נלכדה לעד. בוריס ריסק את נפשה ואת נשמתה של גלינה ורוקן אותה מרצונה להמשיך ולחיות. במעשיו הרעים הביא בוריס את גלינה לידי כך שאבד לה יצר הקיום וההישרדות. ומשאבד לה רצון החיים החליטה גלינה לברוח מבוריס, לברוח מבנה ומשלוש בנותיה, לברוח מן העולם, לברוח מעצמה. ובהחליטה את אשר החליטה קמה גלינה ועשתה מעשה. ועל מעשיו הרעים, מעשים אשר הביאו את גלינה ליטול את נפשה, חייב בוריס לשאת בעונש".

וגם בענייננו עולה, כי המתלוננת סבלה מנחת-זרועו של הנאשם זמן רב ולא התלוננה נגדו. גם ביום האירוע מושא כתב-האישום, ולאחר שהנאשם נהג בה באלימות פעם נוספת, כל שביקשה הוא לברוח לחדר אחר, אולם הנאשם לא איפשר לה לעשות כן, דלק אחריה, פתח את דלת החדר בו שהתה בעוצמה, והלכה למעשה, אילץ אותה "לבחור" בין להישאר בדירה ולהיות מוכה על-ידו או לקפוץ מן החלון בקומה השלישית - המתלוננת קפצה, ועל כך חייב הנאשם ליתן את הדין.

מכל האמור לעיל סבורני, וכך אני קובע, כי הוכחה אשמתו של הנאשם עבירה של חבלה חמורה בנסיבות מחמירות, עבירה לפי סעיפים 333 + 335(א)(1) לחוק העונשין, מעבר לספק סביר, ולפיכך אני מרשעו בעבירה זו.

ניתנה היום, ג' שבט תשפ"ג, 25 ינואר 2023, במעמד הצדדים